

ФИЛАТЕЛИЈА

Великани Србије (2)

Душко Радовић (Ниш, 29. новембар 1922 – Београд, 16. август 1984) био је српски песник, писац, новинар, афористичар и ТВ уредник. Био је главни уредник „Пионирских новина”, уредник Програма за децу Радио Београда, уредник Програма за децу Телевизије Београд, сценариста и текстописац сонгова за популарну дечију телевизијску серију „На слово на слово”, уредник листа „Полетарац”, новинар „Борбе”, а од 1975. уредник Студија Ђ.

Његова емисија „Београде добро јутро” почела је да се емитује јула 1975. године на Студију Ђ, а била је укинута 1982. године, када су одређени функционери владајућег Савеза комуниста окарактерисали Душкове афоризме као

тографијом је почeo да сe бави као четрнаестогодишњак, а забележено је и да је био аутор прве колорне насловне странице у послератној Југославији (насловна страна часописа „Дуга”, број 313 из 1950. године). Наиме, колор фотографија „Гушчарице”, младе жене са корпом и гускама у војвођанском сокаку, коју је Крагујевић направио 1943. године, објављена је на насловној магазина „Дуга”, који је тако постао први наш илустровани магазин са насловницом у колору.

Као први фоторепортер Дирекције за информације при Председништву СФРЈ, направио је, између остalog, и први званични портрет председника Тита, 1950. године, намењен страним амбасадама и дописницима. У кас-

Емисија је
штампана
у тиражу
од 25.000
примерака.
Данас
објављујемо
марке
посвећене
двојици
великана

„политичке поруке са израженом моралистичком и демагошком позадином“.

Аутор је збирки песама за децу „Поштована децо“, „Смешне речи“, „Где је земља Дембелија“, а генерације деце одрастале су уз његове песме које је изводио дечији хор „Колибри“, међу којима су Плави зец, Страшан лав, Здравица (Све што расте хтело би да расте). Аутор је и радио-драма за децу „Капетан Џон Пиплфокс“, „Како су постале ружне речи“, „Приче за Гордану“, а забележено је и да је, као члан редакције и преводилац, дао имена ликовима у познатом стрипу „Талични Том“. Преминуо је 16. августа 1984. године у Београду. Најшира публика га памти по афоризмима којима је будио Београђане на таласима Радија „Студио Ђ“, који су касније објављени у три књиге „Београде добро јутро“. Био је велики љубитељ фудбала и навијач ФК Партизан.

Стеван Крагујевић (Сента, 4. фебруар 1922 – Београд, 17. април 2002), био је један од најзначајнијих југословенских и српских фоторепортера и photojournalist. Фо-

нијој каријери Крагујевић је начинио богат фонд снимака председника Тита, пратећи његова путовања у земљи, и иностранству, сусрете са страним државницима, радничима, уметницима, грађанима, али је, уз званичне фотографије, начинио и низ антологијских, неофицијелних снимака. Од 1951. до 1953. године био је члан тима фоторепортера Танјуга, а од 1953. до пензионисања, 1982. године, фоторепортер и уредник фотографије дневног листа „Политика“.

Током рада у „Политици“, обављао је и друге значајне послове – био је руководилац фотолабораторије и фотослужбе ове куће, а до одласка у пензију, као уредник фотографије, значајно је доприносео увођењу нових рубрика у „Политици“, посебно оних оних који су истицале пуну вредност и важност фотографије („У слици и речи“).

Богата foto-документарна заоставштина, легат Стевана Крагујевића, налази се у Музеју Југославије, Удружењу „Адлигат“ и Историјском архиву Сенте.

(Наставак 26. септембра)